

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/62/2017
Identifikačné číslo spisu:	5109240405
Dátum vydania rozhodnutia:	23.05.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:5109240405.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne O., bývajúcej v N., zastúpenej JUDr. Ing. Lindou Kovandovou, LL.M., advokátkou so sídlom v Banskej Bystrici, Ul. Janka Kráľa 1, proti žalovanej Správe ciest Žilinského samosprávneho kraja, so sídlom v Žiline, M. Rázusa 104, IČO: 42 054 575, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 25 C 265/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. októbra 2015 sp. zn. 9 Co 445/2015, 9 Co 446/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou (po jej čiastočnom späťvzati) domáhala uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť jej istinu 2 413 eur s 9 % úrokom z omeškania od 26. novembra 2009 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Svoj návrh odôvodnila tým, že 29. decembra 2007 o 09.50 hod. prechádzajúc po ceste III/0598 v smere od obce Liptovská Osada do obce Liptovská Lúžna po komunikácii s ojedinelým miestom s poľadovice mala dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k poškodeniu jej osobného motorového vozidla. Žalovaná, ako správca príslušnej komunikácie zanedbal svoju povinnosť zabezpečiť dopravné značenie alebo upozornenie na výskyt poľadovice.

2. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom zo 17. júla 2012 č. k. 25 C 265/2009-397 v spojení s dopĺňajúcim rozsudkom z 25. marca 2015 č. k. 25 C 265/2009-680 návrh žalobkyne zamietol. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil § 9, § 9a zákona č. 135/1961 Zb. (cestný zákon) a vyhlášky č. 35/1984 Zb. k uvedenému zákonu (ďalej len „vyhláška“), keď konštatoval, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že by na mieste, kde došlo k dopravnej nehode, boli ojedinelé miesta s poľadovicou, ktoré by mali za následok stratu stability vozidla a vznik dopravnej nehody. Uviedol, že pokiaľ by aj výnimočne pripustil, že na mieste dopravnej nehody boli závady v zjazdnosti, ani pri vynaložení všetkého úsilia zo strany žalovanej nebolo v medziach jej možností tieto závady (vzniknuté nepredvídateľným javom) odstrániť, ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Dopĺňajúcim rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalobkyňi povinnosť zaplatiť trovy štátu podľa

3. Odvolací súd na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 29. októbra 2015 sp. zn. 9 Co 445/2015, 9 Co 446/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozhodnutia a na jeho závery poukazuje. Definoval predpoklady zodpovednosti správcu komunikácie za škodu podľa § 9a ods. 2 cestného zákona, a zároveň konkretizoval interpretáciu pojmu „závady zjazdnosti komunikácie“ ako príčiny vzniku škody. Zdôraznil, že ohľadne určitých skutočností dôkazné bremeno zaťažuje toho účastníka, ktorý tieto skutočnosti tvrdí a vyvodzuje z nich pre seba priaznivé právne dôsledky. Konštatoval, že ak žalobkyňa tvrdila, že príčinou škody bola nezjazdnosť komunikácie a za tento stav, resp. za neodstránenie nedostatku zjazdnosti zodpovedá žalovaná, takáto skutočnosť v konaní preukázaná nebola. Správne potom prvoinstančný súd návrh zamietol. Liberačnými dôvodmi žalovanej sa odvolací súd nezaoberal, nakoľko nebola preukázaná zodpovednosť správcu komunikácie za škodu podľa § 9a ods. 2 cestného zákona, a to záhada v zjazdnosti komunikácie ako príčina vzniku škody. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Namietala, že jej postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), konanie súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedla, že súd prvej inštancie po zrušení a vrátení mu veci dôkazy vyhodnotené v predchádzajúcom rozsudku, vyhodnotil teraz opačne a bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia len zopakoval právny názor odvolacieho súdu, čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedla, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho až arbitrárneho právneho posúdenia veci a závery súdov nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd sa nevysporiadal so zásadnými skutočnosťami a jej námietkami. Uviedla, že nedostatočne odôvodnený záver súdu o vyvinení žalovanej nemožno považovať za súladný s ústavným právom na spravodlivý súdny proces. Uviedla, že vo veciach náhrady škody spôsobenej pri dopravných nehodách nie je vylúčená všeobecná zodpovednosť správcu komunikácie za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Preto súdy boli povinné skúmať zodpovednosť správcu komunikácie. Okrem toho odvolací súd nesprávne dospel k záveru, že nebola preukázaná záhada v zjazdnosti, čo vyplynulo z toho, že odvolací súd nesprávne chápe pojem „námraza“. Nesúhlasila so záverom súdov, že nepreukázala existenciu námrazy na vozovke. Navrhla rozhodnutia súdov nižších inštancií zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne žiadala napadnutý rozsudok zmeniť.

5. Žalovaná vo vyjadreniach k dovolaniu žalobkyne uviedla, že podané dovolanie nie je podľa príslušných ustanovení O.s.p. prípustné. Žalobkyňa v ňom len opakovala to, čo už prezentovala na jednotlivých pojednávaniach na súdoch nižších inštancií. Zdôraznila, že v čase dopravnej nehody na ceste žiadne ojedinelé miesta s poľadovicou v zmysle § 12 ods. 2 písm. c/ vyhlášky neboli. Tvrdenia, že tieto ojedinelé miesta s poľadovicou boli údajne preukázané svedeckými výpoveďami a záznamom policajta privolaného k dopravnej nehode, sú nepravdivé. V tejto súvislosti poukázala na svoje skoršie podania, kde podrobnejšie vyvracia tvrdenia žalobkyne. Uviedla, že nemala dôvod počas konania preukazovať možnosti liberácie, teda či bolo v jej možnostiach závady v zjazdnosti odstrániť alebo na ne predpísaným spôsobom upozorniť, keďže vôbec nebola preukázaná jej zodpovednosť (správcu komunikácie) za škodu podľa § 9a ods. 2 cestného zákona. Navrhla, aby odvolací súd dovolanie zamietol a súčasne uložil žalobkyni zaplatiť trovy dovolacieho konania.

6. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej len „C.s.p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky, prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p. (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie v prejednávanej veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016 (25. januára 2016; doplnenie dovolania dňa 8. júna 2016), podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení

O.s.p. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C.s.p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1, 2 C.s.p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C.s.p.).

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

9. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často zdôrazňuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

10. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

11. V prejednávanvej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

12. Keďže v prejednávanvej veci sa nejedná o žiaden z uvedených prípadov, t. j. dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej, nesmeruje ani proti rozsudku, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu, nakoľko dovolací súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, dovolanie nebolo podané ani proti potvrdzujúcemu rozsudku s vyslovením prípustnosti dovolania v jeho výroku, ani proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu vo veci neplatnosti zmluvnej podmienky, prípustnosť dovolania z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

13. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladalo dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorým z procesných nedostatkov uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p., dovolací súd sa

neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (por. napr. R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p., ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto vade skutočne došlo.

14. Dovolateľka procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

15. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom. Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom vylúčil účastníka konania z realizácie jeho procesných práv, ktoré mu právny poriadok priznáva (obdobne por. súčasné znenie ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p.).

16. Dovolateľka svoju argumentáciu o existencii vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. založila predovšetkým na tvrdení, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené, je zmätočné, arbitrárne a v rozpore s jej právom na spravodlivý súdny proces.

17. K tejto námietke dovolací súd odkazuje na zjednocujúce stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 (ods. 1) písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“.

18. S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľom preto považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá síce je relevantným dovolacím dôvodom avšak v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp. zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011) prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode len vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (§ 238, § 239, § 237 O.s.p.).

19. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných vád alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „vád najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

20. Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení sú zrejmé právne úvahy odvolacieho i prvoinštančného súdu (ich vecnou správnosťou sa dovolací súd nezaoberal), ktoré viedli k prijatiu záveru o tom, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním zodpovednosti žalovanej ako správcu komunikácie za škodu vzniknutú na jej vozidle. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že žalobkyňa má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

21. K dovolacej námietke žalobkyne spochybňujúcej úplnosť a správnosť skutkových zistení dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak aj k tejto nesprávosti v niektorom súdnom konaní dôjde, táto nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ale má nanajvýš „len“ charakter tzv. inej vady konania s možným následkom v podobe nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

22. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. vadou konania. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (por. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

23. K námietke dovolateľky, že v konaní došlo k vade podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že tzv. „iná procesná vada“ je síce relevantný dovolací dôvod, úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012, 7 Cdo 36/2011).

24. Pokiaľ dovolateľka namietala, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (zodpovednosť správcu komunikácie za škodu, liberácia žalovanej, výklad pojmu „námraza“) nemajúcom oporu vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj keby tvrdenie dovolateľky bolo opodstatnené (dovolací súd ho

z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (porovnaj tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 26/2010). V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, čo však nie je daný prípad.

25. K predchádzajúcim bodom odôvodnenia najvyšší súd pripomína konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014, podľa ktorého „prípádny nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

26. Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Preto najvyšší súd dovolanie žalobkyne proti rozsudku odvolacieho súdu ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

27. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania odvolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalobkyne rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.